

„...a sok szépség mind mire való?”

BEMUTATJUK A VEDRES BABITS MIHÁLY ÖNKÉPZŐKÖRÉT

Babits sorait választották mottónak, de nem melankóliája miatt, hanem a világra való rácsodálkozást találva benne.

— A világ számos olyan értéket rejt magában, melynek felismeréséhez kevés az iskolai kötelező anyag. — *Janicsék Béla*, a Vedres István Építőipari Szakközépiskola negyedik tanulója, önképzőkori titkár mutatja be az Önképzőkört. — Vedres István, a neves szegedi építész — író is volt. Az építész is szeretheti, értheti, művelheti az irodalmat. Régen minden középiskolában volt valamilyen önképzőkör. (Ebben az épületben, a Baross Gábor Főreáliskolában is!) Nem volt nehéz dolguk az alapítóknak: az iskolai vezetés támogatta tervüket.

— S a tollforgatók bátorsága, meg hiúsága is nagyobb volt, mint a nyilvánosságtól való félelem — szól közbe *Juhász István*.

— Az Önképzőkör 1983. november 23-án alakult, azon az ülésen hatan voltunk: *Füzesséry Orsolya, Kustár Márta, Szépfalusi Márta, Juhász István, Serfőző Zsolt* és én —, folytatja a titkár.

— Zsoltot választottuk titkárnak, egy évig töltötte be e tiszteket. Az alapszabály szerint elegendő írás esetén (szépirodalmi vagy műelemzés) ülést tartunk, ahol az elhangzott munkákról a választott bírálók kezdik a vitát. Ezután döntünk arról, hogy bekerülhet-e az *Érdemkönyvbe*, vagy csak jegyzőkönyvi említésre méltó.

— A „mérce” korosztályukhoz és lehetőségeikhez viszonyított — egészíti ki az elnök. — Az 1984-es év legjobb „termései” Füzesséry Orsolya versei:

Szent Johanna

Tűzben állok, fázom
S ott lent: átok
Egő fahasábok,
Nem látok.
Tejszerű füst,
Fortyogó üst —
Könnymben úszkálnak
Fahasábok.
Köröttem lángok
Ropnak vad táncot
Hajamba túrnak
Élesen,
Menekülnék
Szívesen.
Aztán gyorsan,
Hirtelen,
Jégcsap szűr át
Szívemen.
Kormot nyeltem,
Zabálnak lángok:
— Verejtékben úszó
Egő fahasábok...

A legyek

Egy pillanat vagyunk a mindenségben,
De biztosak vagyunk az öröklétben.
Mert ott lakunk a csillagok ágán,
Tiszta szemünk selyem arcunk árán.
Ott lakunk a Nap melegében,
A tisztára izzók seregében.
— Ott lebegünk a szenteltvízben,
Felszentelt légytetem képében. —

— Részt vettünk mi minden lehetséges pályázaton — sóhajt fel *Kalics Lajos* —, de többnyire visszajelzés se jött.

— Ám az Országos Diáknapokra beadott „antológiánk” sikereként egyikünket Sárvarra hívták, a Diákirók nyári táborozására. — A titkár elhallgat, majd folytatja: — Az Önképzőkör engem jelölt...

Szépfalusi Márta fejezi be: — A táborban is tanulhatott, mert ősszel hozta az 1985-ös év legjobbját:

Vonaton

Fák, oszlopok, tanyák, búzatáblák rohantak el mellette vad iramban. A vonat egyenletes zakatolása, a borongós őszi nap elálmosította, de nem akart elaludni. Szeretett a robogó vonat ablakán át nézelődni. Végiggondolta újra meg újra az életét és ábrándozott.

Várták otthon. Nem epekedve, nem sóvárogva, még csak nem is nagyon, hanem egyszerűen várták. Várták, mert tudták, hogy jönni fog. Minidig úgy képzelte, hogy ilyenkor türelmetlenül számolgatja majd az órákat, a perceket; hogy otthon majd mosolyogva, vagy könnyek közt nyakába borulva fogadják.

Nem így történt sose, és ezért csak önmagát hibáztathatja. Tulajdonképpen szerencsés volt, hiszen sem-

milyen válság, vagy tragédia nem volt az életében. Szinte tökéletesen kiegyensúlyozott életet él. „Élek?” — gondolkodott el a szó értelmén. „Talán inkább csak létezem.” Szerette volna újrakezdeni az életét. Átgondolta ezerszer: mi mindent csinálna másként —, de ez is csak ábrándozás volt.

Ránézett az előtte ülő fiatal sráca. Néhány perce a fiú tüzet kért tőle, és most élvezettel szívta a füstöt. Épp arra gondolt, hogy ő már ezt se tudja igazán élvezni, mikor az megszólalt:

— Hová utazik? — de látszott rajta, hogy igazából nem érdekli.

— Haza — mondta, de nem érezte igaznak. Még a hangja is elárulta; s hogy leplezte kínos érzését, gyorsan kérdezett:

— És te hová?

— Még nem tudom — válaszolta, ajkán mesterkélt szomorkás mosoly játszott.

Hallgattak. Érezte, hogy különös bizsergető érzés keríti hatalmába, s egyre csak a fiú válasza jár a fejében. Miért mondta? Talán észrevette a keserű beletörődést a hangjában? Vagy a fiatalság pimaszsága? a szíve mélyén hitt a fiúnak. Elhitte neki, hogy nincs célja, hogy nem tudja még: hova megy. Megint kinézett az ablakon, és érezte, hogy gondolatait elkapja valami áramlat, és minduntalan egy irányba tereli. „Még nem tudom” — irigyelte a fiút. Annyi szabadság, annyi lehetőség volt abban a három szóban! Újrakezdeni mindent egy idegen, ismeretlen városban. Igen! Érezte, hogy egyre inkább ezt szeretné, ezt akarja. Eszébe jutott néhány elhagyandó ismerős, barát; a szívszorítóan szép búcsú! s aztán az új élet, s az új remények.

A vonatablakban egy város ipartelepei tűntek fel. Gyárak, emberek, raktárak, ismerős képek. A vonat megállt. Hallotta a hangosbemondón lakhelye nevét, de most idegenen csengett, ülve maradt. Az új, ismeretlen érzéstől minden porcikája reszketni kezdett. A vonat lassan elindult, és ő még mindig ott ül. „Új életet kezdtem” — gondolta.

Sokáig kellett várnia a következő állomáson, amíg újra egy hazafelé vivő vonatra ülhetett.

*

— A Diáknapok kudarcot is jelentett — szólal meg *Szatmári Zsuzsa*. — Nem volt sikeres az 1984-ben megalakított Színjátszó csoport premierje: Tom Stoppard: Valami büzlük Dániában című darabja.

— De Király Leventének tetszett! — védi *Zádori Gyöngyi*.

— S előadtuk a tavalyi könyvhéten — fűzi hozzá *Prágai Anikó*.

— Az idén, február 23-án bronz minősítést szereztünk. Igaz, Csurgóra nem jutunk el — sajnálkozik *Farkas Márta* —, de ez is előrelépés.

— S ha úgy lesz, akkor ezt is eljátszhatjuk a könyvhéten — teszi hozzá *Arnold Mariann*.

A darabon 23-an dolgoztak, tudom meg *Jankó Sándortól*, ebből 11 az „állandó” tag. Hogy ne haljon el a Színjátszó csoport, ebben segít az, hogy a tanulók órákon jeleneteket mutatnak be a kötelező olvasmányokból.

Az Önképzőkör tagjai a *MES-TER*-re tekintve dolgoznak, aki 1906—1908 között e falak közt tanított. Különböző pályázatokkal szeretnék bevinni a többi diákot is munkájukba. Tavaly Kosztolányi-emlékülést is tartottak.

— Az iskolarádió feltámasztását is tervbe vettük — veszi át a szót *Kustár Márta* —, de elmaradt.

— Persze, az Önképzőkör nem gondolt a rádió vezetésére — folytatja *Janicsék Béla*. — Segíteni természetesen segítünk, de... — Igazából még a faliújságig se jutottunk el! — szól közbe *Varga Erika*.

— Ha egyszer nincs bennünk szerkesztő hajlam! — legyint lemondóan és egyszerre elnézést kérve *Kalics Lajos*.

Az ülés végéhez közeledik. Újra a titkáré a szó:

— A legfőbb cél az, hogy irodalomértő és -érző emberré váljunk, akiknek van szemük a szépre! (Ezért még a füzepoézis is elviselhető.) Írni önkifejezés, éppen úgy, mint más hobby. Amíg több lehet az ember, addig nem baj, ha amit tesz ezért, az a „profi” szinttől kevesebb. De, azt hiszem, vannak itt tehetségek is!

Tizennégy diák mélyedt el magában. Vajon mit takar a hallgatás? Lesz-e e csöndből valami? Kívánjuk, hogy minél többen bizonyítsanak!

S. K.

PETRI CSATHÓ FERENC

Béke tanszék

már por vagyunk már füst vagyunk
de itt fiúk találkozunk még
nyagda székekkel asztalokkal
kinyit megint a Béke tanszék
bohémánya egy utcasarkon

primhegedűs és filozófus
a legelső székfoglalót Suki
Béluska mondja el a lét
leggyötrőbb problémáiról
kortyolja közben óarany sörét

az idő áll az óra bandzsa
számlapján nem jár mutató
az elmúlás badar halandzsa
a hőéséből bokszesztyűben
megjön iszik a kocsmapultnál

Gerelyes kettős fedezékben
két kifli bástyája mögött
a boksztól többféle okból
lesik szemközti ablakokból
kékharisnyák kicsinyes főnökök

előttük palackok sora
tartanak már a harmadiknál
hexameterben diskurálgat
totális rímeket farigcsál
Szepesi és Petri Csathó

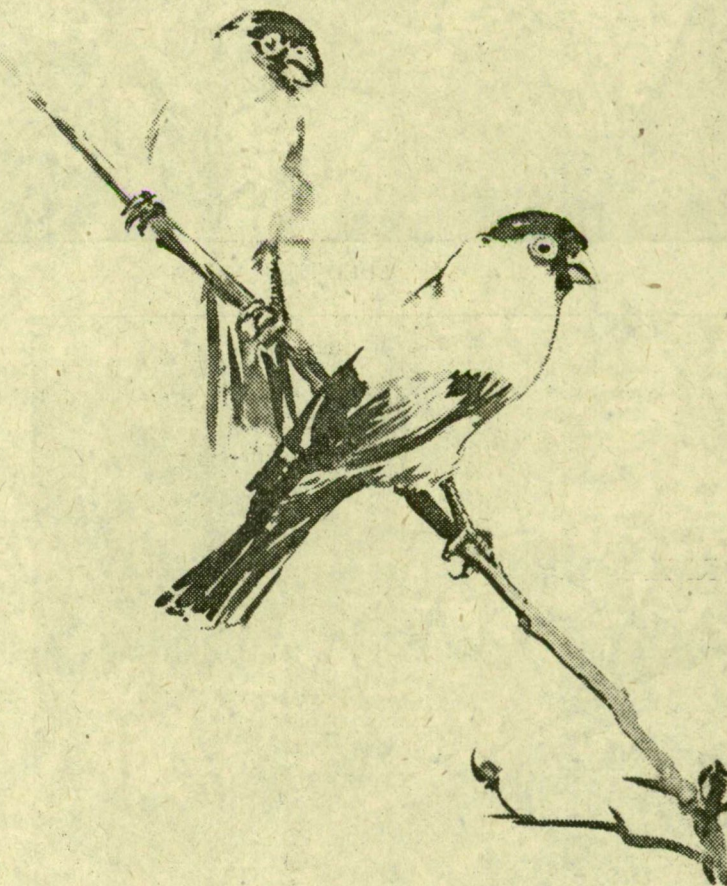
aztán megérkezik Veress
átállnak pindaroszi sorra
egyik szava, a másikét sodorja
metrum szelében vitorláznak
iszogatnak és játszanak

Porlódról jön farmergatyában
Temesi tengerhosszú sálja
úszik a füstben Zelei
ücsörg mellette és citálja
neovantgarde műveit

az asztalfőn maga a mester
sorskérdések kerülnek szóba
Mocsár a tanítványai között
látja a süvölvény Ördöghöt
miközben éppen hadonászik

szemüveggel a legsarokban
gubbaszt magában muzsikálgat
Baka Krisztus-szakállá leng
A Béke tanszék immár idefent
égi székekről lóg le lábunk

bohémánya egy utcasarkon
már por vagyunk már füst vagyunk
az újság hírül adta holtunk
az is lehet hogy sose voltunk
csak most vagyunk csak most vagyunk

BURUZS CSABA RAJZA

ZELEI MIKLÓS

Följegyzés március 15-re

ehhez a földhöz is
tartozik haza
ehhez a hazához is
tartozik még föld